

ОТ ИГЛА

ДО КОРМИЛО

Професионална гимназия по
транспорт и лека промишленост
гр.Омуртаг

Училищен вестник

Бр.9 месец VI 2014 г.

Новините на броя:

- 50- годишен юбилей на ПГТЛП
- Изпращане на абитуриенти
- 2 юни- Ден на Ботев и на загиналите за свободата на България

50-годишен юбилей отбеляза колективът на Професионалната гимназия по транспорт и лека промишленост, град Омуртаг заедно с бивши учители и ученици, родители и гости, работодатели и партньори. Във фойето на училището много табла и постери отразяват работата на училището в клубове и ателиета по проекти, постижения на учениците в

състезания по професии, на ученически олимпиади и спортни турнири и състезания по ИТ. Ретроспективна изложба с много снимков материал проследява историята на професионалната гимназия от 1964 година до днес. Празничният ден беше кулминация на поредица от инициативи и дейности в гимназията, посветени на юбилея с участието на всички учители и ученици.

Награди и грамоти получиха ученици с успехи в учебната и извънучебната дейност на общинско, регионално и национално ниво. На сцената те рецитираха, пяха и танцуваха, свиреха и се веселиха, демонстрираха своите умения и сатиричен поглед към нашата съвременност.

Колективът на гимназията и ученическата общност благодарят на всички, които уважиха празника на ПГ ТЛП гр. Омуртаг

На 15.05.2014 изпратихме завършващите ученици от випуск 2014. Ето приветствието им към учителите и станалите ученици:

Скъпи учители,
Каквито и думи да изречем, те ще са безсилни да изразят чувствата, които ни вълнуват. Днес за последен път сме част от своето училище. Разделяме се с него, за да поемем по пътя от едно добро старо «вчера» към едно съвсем ново неизвестно «утре». Какво ще ни поднесе животът, ние не знаем, и може би затова мъничко ни е страх. Вие няма да сте до нас - да ни напътствате.

Днес сме изпълнени с мечти да покорим света... Имаме много копнежи без имена, неизречени желания, изригващи пориви. Но през целия си живот ще поглеждаме назад, защото там, между светлите стени на нашата класна стая, завинаги оставихме частица от себе си...

Скъпи учители,
Не ни съдете строго за сторените бели. Виновна е младостта ни – дръзка, непокорна, но и толкова чаровна...

На всички Вас, скъпи учители, поднасяме младежката си обич и признателност за това, че бяхте НЕВЕРОЯТНИ!

Благодарение на Вас се научихме да ценим качествата си и да се гордеем с тях, да вярваме в себе си и винаги да преследваме целите си, колкото и непостижими да са те. Много пъти сме чували израза, че човек трябва да помни

откъде идва, за да знае накъде отива. Тръгвайки си от тук, знайте, че ние, завършващите, вече сме наясно накъде отиваме. Бъдещето е пред нас, а в ръцете си държим две оръжия - младостта и вярата в собствените ни възможности. С тях ще можем да заповядваме на щастието. Нека загърбим всички лоши моменти, нека те останат в сянката на доброто и искреното приятелство, което срещнахме тук.

Намиращи се на границата между настоящето и бъдещето, всички ние, от випуск 2014, изказваме своите благодарности на нашия Директор, на всички класни ръководители, преподаватели и служители. Благодарим ви, че ни дадохте увереността и силата да бъдем истински достойни личности и горди от факта, че сме възпитаници на Професионална гимназия по транспорт и лека промишленост гр.Омуртаг

В този последен час, когато се разделяме с училището, с любимите си учители, които правеха всичко възможно да ни изградят като личности, да ни накарат да се стремим към върховете и да посрещнеме проблемите си без страх; в този последен час всеки от нас ви казва едно голямо искрено **БЛАГОДАРЯ** за положените усилия и търпение спрямо нас!

СЛОВО ЗА 12 КЛАС

Ето, че вече му се видя края. Вие сте на път да прекрочите прага на своя нов живот, готови да приемете всичко, което съдбата може да ви поднесе. Е, вярно, че тя невинаги е толкова благосклонна, колкото на нас ни се иска, и дори често обича да се шегува с нас.. сякаш това и доставя удоволствие.., но пък начин да избягаме от нея все още не са намерили. Какво пък, ако сте чак в такова противоречие с нея - бъдете по-упорити, по-амбициозни и силни и току вижте сте успели да я надиграете.

И в крайна сметка всички тези дванадесет години, прекарани в училище не са били толкова досадни и ненужни, нали? Напротив, именно те са ви помогнали да вкусите от живота. Запознахте се с толкова нови хора.. с някои от тях намерихте общ език, с други не, но пък всеки от вас, поглеждайки назад, ще си спомня с усмивка за тези дни.. Дни, изпълнени с радост, забавления.... и разбира се с учене. Може да не сте били сред отличниците на класа, може от време на време да сте се разочаровали от себе си,

но това невинаги е най-важното. Тук, в училище, с помощта на нашите незабравими учители и скъпи приятели, ние се научаваме преди всичко да бъдем хора.

Ние, единадесетокласниците, година по-бавно, но също така сигурно вървим по вашия път. Не след дълго ще бъдем на вашето място и ви уверяваме, че няма да ви разочароваме. Ще де стараем да следваме полезните съвети, които вие сте ни давали и да заслужим и защитим подобаващо мястото, което ни отстъпвате.

И така, година след година се изминаха дванадесет. Сега започва един нов етап от живота ви, изпълнен с изненади и предизвикателства. Отмина времето на веселите детски игри и започва едно по-примамлива и сложна.. Предстои ви да изживеете много прекрасни мигове, но и много горчивини. Въпреки това, приемайте всяка трудност като изпитание и бъдете устремени в събдването на мечтите си, гледайте позитивно на всяка падение и приемайте с усмивка неуспехите. Стъпвайте сигурно с високо вдигната глава, не се предавайте.. и ако "съдбата ви затръшне вратата - влезте през прозореца", защото винаги има начин И не на последно място.. знайте, че уроците не свършват с последния звънец.

Успешен старт в живота!

КЪМ АБИТУРИЕНТИТЕ

Пее звънчето,
тупка сърцето,
сmee се родният град.
Свети небето,
тича детето,
спомени гони назад...

Вие, принцеси и принцове днешни,
много пораснали, мили, безгрешни,
сте смеха, радостта
и най-красивият вик на свет

Слънчева нежност днес ви повежда -
ваши са всички звезди.
Нежна магия-бяла надежда-
обич за утре реди.

Нека по пътя ви слънцето свети,
нека пътувате чисти и светли,
звезден дъжд да вали,
да догоните всички мечти!

Любимият учител

Любимият учител бавно влиза,
поглежда към дъската със тъга.
Неволно мачка старата си риза,
а от очите му искри вина.

Последният учебен час започва,
гласът му нежен в стаята кръжи.
Омайното му слово омагьосва
и будна съвестта нашрек държи.

Редят се думите, като мъниста
и гаят нежно детските сърца.
Пробуждат се героите от листа
и озаряват малките лица.

Последният звънец се произнася
и слага край на хиляди мечти.
Но детската любов с жар се понася
към сините и бащински очи.

Любимият учител бавно тръгва,
а стаята кънти от тишина.
Душата му неистов стон изтръгва –
жадува да раздава топлина.

Ще съхрани в душата си съдбите
на хилядите негови деца.
И ще запази спомена за дните,
огрявани от нежните лица.

УЧИТЕЛКО,

Какво си ти за мене - зная!
Едно начало, от което тръгваме на път.
Една ръка, с която обич си ми дала.
Една звезда, огряла детския ми свят!

Стоя пред тебе плаха и смутена,
но радост пее в моите гърди.
Как искам от обичта си окрилена
да върна младостта ти с миг дори!

Отново да сме в класната ни стая,
гласът да гали меките коси.
В душата ми искрица ти запали
и гледам с вяра в бъдещите дни!

Да слушам във захлас урока важен,
от теб да черпя мъдрост за света.
И да откривам тайните всемирни,
започнали с чертички, точки, колелца...

Но днес без теб е пуста стаята ни бяла.
Самотни са катедрата и черната дъска.
Раздала си се цяла на децата -
и бедна...и богата си сега!

Застанала пред теб ще кажа само:
"Благодаря ти родна и добра!"
Ще коленича мълком, свела младо чело
и ще целуна с обич твоята ръка!

[2 юни - Ден на Ботев и на загиналите за свободата на България](#)

На 2 юни се навършват 136 години от гибелта на поета-революционер Христо

Ботев. По традиция и тази година на 2 юни в 12.00 часа в продължение на 2 минути сирените в цялата страна ще свирят в знак на всенародната почит към неговото дело и на загиналите за свободата на България.

Всяка година, точно в 12 часа, на този ден, под небето на България, сирените вят и плачат. Смразяващият им писък полита над бърда и долени, над ниви и градини, над пропасти и върхове. Когато ехото им пропищи над градове и села всички заставаме неподвижно в едноминутно мълчание. Цяла майка България прави панихида на онези, които не са между нас, за онези, които могат без нас, но ние живите не можем без тях. Те са били и днес са в кръвта, сълзите и гордостта ни.

В минутата на тържественото мълчание си спомняме колко свята жажда за свобода е горяла векове наред в душата на народа ни.

Това е минутата на необикновено вълнение. В клетвеното мълчание на този ден, в сърцата на синовете и дъщерите на България припламва огъня горял в гърдите на загиналите. Това е магията на сливането живите и мъртвите. На разгаданата и неразгадана стихия на смъртта, на страшното, скръбно човешко отсъствие. Няма нищо по-болезнено от загубата на любимо

същество, няма нищо по-непоправимо от гибелта на ярко надарена личност. Така е! Нашият гениален поет и велик революционер Христо Ботев възпя и доказва тази истина.

Тоз който падне в бой за свобода
той не умира.

Него жалеят земя и небо
звяр и природа

Затова съвсем заслужено народът ни му отреди в календара си Ден на Ботев и съвсем справедливо този ден- празник прераства в празник на загиналите в борбата за национална свобода.

В далечната 1884 г. по инициатива на възрожденеца Георги Бенев и Захари Стоянов се организира възпоменателно тържество панихида, за да си спомнят за саможертвата на Ботев. Разпращат листовки до гражданите на Пловдив. Така на 2 юни пловдивчани се стичат в черквата Свети Георги, после всички улици водещи до градската градина се изпълват с народ. С цветя и с портрета на Ботев пловдивчани превръщат този ден в преклонение пред безсмъртието.

И Ботев става символ и знаме на борците за свобода.

Може би никъде по света няма подобен ритуал, под ничии други небеса не застава в мълчалив поклон цял един народ.

Минутата, в която ние – българите спираме хода на ежедневието, за да почетем Ботев и загиналите за свободата на България е за разговор със себе си – с нашето познание за историята и за символите на националната ни гордост, спомен и поклон пред тях и провокация към съвременieto, в което днес трудно ги намираме .

Вестник „От игла до кормилото“ се издава от ученици, участващи в клуб „Училищен журналист“ по проект BG051PO001-4.2.05, „Да направим училището привлекателно за младите хора“ Училище за Себеутвърждаване и Подготовка към Европейски Хоризонти (У С П Е Х) съвместно с участниците в клуб „Граждански журнализъм“ по проект на Асоциация Интегро „Да направим средното образование достъпно и атрактивно за ромските младежи от селските райони“.

**Професионална гимназия по
транспорт и лека промишленост**

Адрес Индустиална зона

гр. Омуртаг 7900

тел: +359 0601 22 -17

E-mail pg_tlp@abv.bg

www.pgtlpomurtag.dir.bg